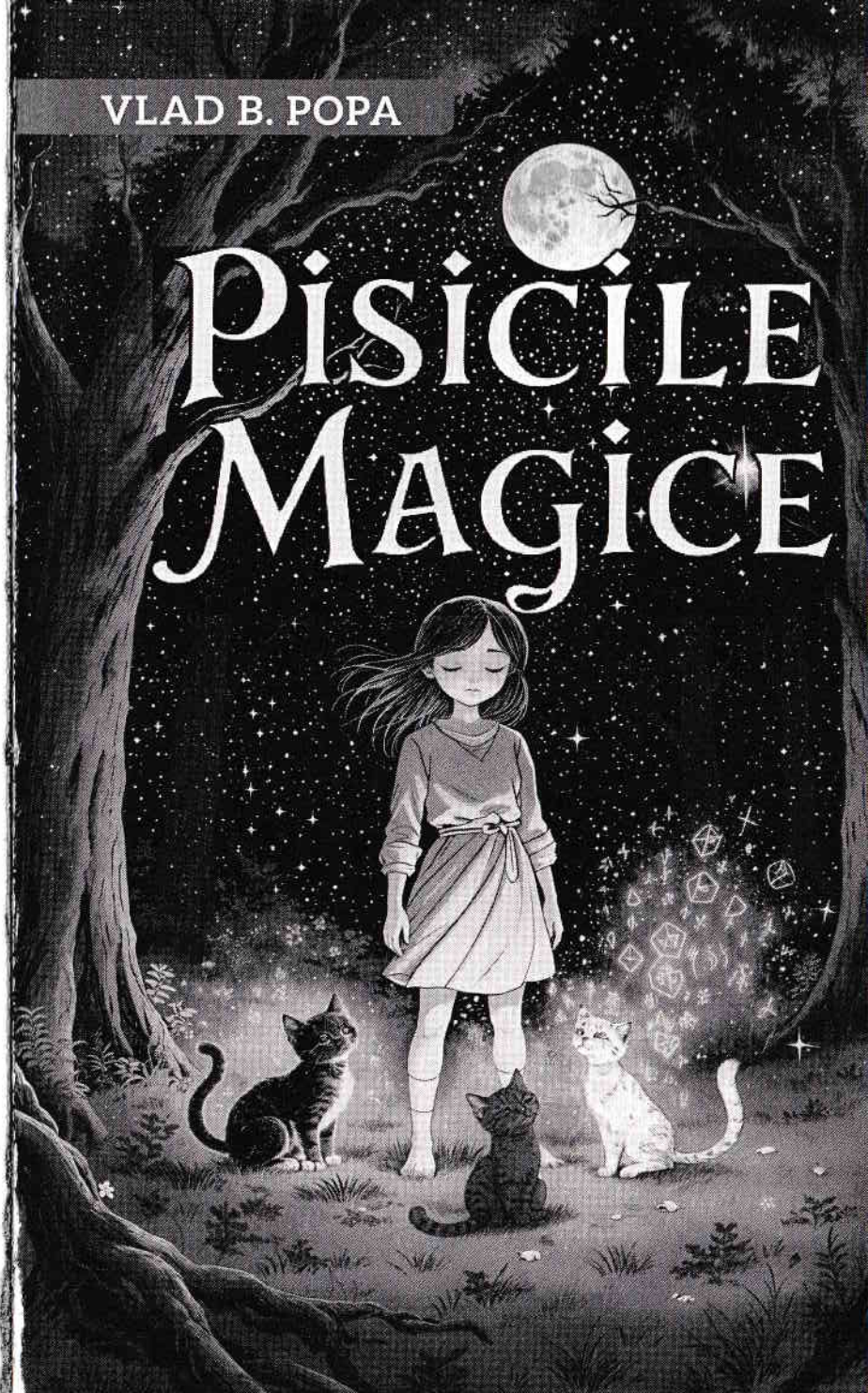

LBRIS

We know
books

VLAD B. POPA

PISICILE MAGICE

CUPRINS

CAPITOLUL 1	5
CAPITOLUL 2	12
CAPITOLUL 3	24
CAPITOLUL 4	36
CAPITOLUL 5	46
CAPITOLUL 6	56
CAPITOLUL 7	71
CAPITOLUL 8	77
CAPITOLUL 9	85
CAPITOLUL 10.....	98
CAPITOLUL 10 și-un pic	115

Ioana încremenește în mijlocul pasului când aude mormăitul îngrozitor. Oare ce bestie poate să aibă asemenea voce înspăimântătoare? Până și sforăitul bunicului, care face să tremure noaptea geamurile casei, pare șoaptă de șoricel pe lângă asta. Își adună tot curajul pe care îl are, chiar și pe cel de rezervă, și se uită pe deasupra tufișurilor de zmeură la poienița din față.

„Să nu treci peste pârâu, Ioana, sunt animale sălbatice în pădure și e foarte periculos”, i-a spus bunica din prima zi de vacanță. Ce bine ar fi fost s-o asculte... acum nu s-ar uita la un urs uriaș, ridicat în două picioare, cu colții dezveliți și ochii bulbucăți de furie.

„Ce mă fac acum?”, se întreabă Ioana tremurând și încearcă să-și amintească tot ce auzise despre cum trebuie să te porți când întâlnești un urs sălbatic și nu ai părinții cu tine.

Prefă-te mort, e primul lucru care-i vine în minte. „Cum să mă prefac moartă, dacă stau într-un singur picior, tremur ca o meduză băgată în priză și-mi bate inima ca o tobă în concert? Ce prostie...” Fă-te cât mai mare, să pari un adversar de temut și ursul se va retrage, e al doilea sfat pe care și-l amintește. „Am doisprezece ani, dacă mă ridic pe vârfuri abia îi ajung la piept, și un bebe păianjen e mai amenințător decât mine.”

Ursul se lasă în patru labe, face un salt înainte și, cu un urlet care-i îngheață sângele în vene, lovește cu ghearele un ciot de copac acoperit cu mușchi și urzici. Ioana dă înapoi, dar chiar când e pe cale să se întoarcă și să o ia la fugă, ceea ce, dacă-și amintea ce nu trebuie să faci când te întâlnești cu ursul, era în capul listei, vede pe cine atacă bestia.

Lipit de ciotul de copac, zbârlit și cu spinarea arcuită, un pisoi portocaliu scupă și sâsâie spre ursul uriaș, chinându-se să se ferească de loviturile care rup bucăți de lemn putred și aruncă urzicile crescute pe deasupra câțiva metri în sus.

„Vai de mine și de mine, oare urșii mănâncă pisici?”, îi scapă întrebarea cu voce tare. Ursul o aude și-și întoarce capul spre ea; pare mirat de apariția pe cărare a unei fetițe care stă ca un flamingo și vorbește singură.

„Bineînțeles, suntem ca bomboanele pentru el. Tu, însă, cred că ai fi o masă întreagă!”

„Cine-a zis asta?”, întreabă Ioana, sperând din tot sufletul să fie un adult, de preferință cu un spray contra urșilor în mână.

Vede doar un pisoi negru în jur și nu înțelege cine i-a răspuns. PISOIUL trece pe lângă ea ca vântul, se cațără cât ai clipi într-un stejar bătrân, alege cea mai lungă cracă ce se întinde peste marginea poienii și se repede înainte cu un mieunat războinic. Fuge până în vârful crengii și de-acolo sare spre... spre fiara care-l poate ronța ca pe o bomboană.

În timp ce alunecă prin aer, pisoiul își ridică laba dreaptă, își scoate ghearele dintre pernuțele pufoase și strigă: „Super putereeeee!!!” Aterizează pe spatele ursului și lovește cu toată forța de care e în stare. Ghearele tăioase vâjâie peste blana animalului și... abia îi mișcă trei fire de păr.

„Acu' ți-ai găsit să încerci, când urâtul ăsta e pe cale să mă mănânce?”

„Scuze, am simțit că de data asta...”

Nu apucă să-și termine vorba, că ursul se scutură brusc și pisoiul negru e din nou în aer, de data asta fără voia lui. Nici aterizarea pe un mușuroi de cârțiță nu e plănuită, dar e foarte norocoasă, putea să pice în fund un metru mai încolo, într-un mușuroi de furnici și sigur nu i-ar fi plăcut.

Ursul se ridică din nou în două picioare, rage înfiorător și-apoi izbește cu labele din față ciotul de care e încă lipit pisoiul portocaliu. Lovitura face pământul să tremure, pe Ioana să-și lase în sfârșit piciorul jos ca să-și țină echilibrul și, chiar dacă nu l-a nimerit, pe pisicul portocaliu să se clatine amețit de șoc.

„Marș! Marș, bestie!”, începe Ioana să strige, dându-și seama că pisoiul nu se mai poate feri de colții ursului. Culege o nuia lungă de pe jos, sare peste tufișurile de zmeură și peste orice urmă de frică și se repede să salveze micuțul pe cale să fie făcut desert.

„Marș, măi, pocitanie, n-auzi? Lasă pisicul în pace!”

Normal că nu funcționează, marș se zice câinilor, nu animalelor sălbatice. Ioana știe asta și mai știe că nuiaua subțire pe care o flutură prin aer nu o să convingă ditamai ursul să renunțe la o gustare delicioasă. Când îl vede întorcându-se spre ea, cu balele curgându-i de poftă, își dă seama că poate o să salveze totuși pisoiul... dacă ursul va fi prea sătul după ce o mănâncă pe ea. Se oprește, dar e prea târziu, fiara și-a schimbat deja ținta de la un ghemotoc portocaliu cu patru labe la o fetiță curajoasă, gălăgioasă și care nu ascultă de bunici.

„Acum, Pete, cât nu e atent!”

Ioana tot nu vede niciun om prin preajmă, însă un al treilea pisoi apare din cealaltă parte a poienii și ajunge din câteva salturi lângă urs. E portocaliu cu pete albe și negre, sau negru cu pete albe și portocalii, sau alb cu pete portocalii și negre... e greu de spus ce culoare are mai mult pe blană. Întinde lăbuța albă spre bestie, dar când să-l atingă, se umflă dintr-odată într-un balon cu urechi și coadă și începe să... să plutească. Ioana uită pentru o clipă de pericol și se freacă la ochi - pisoiul ăsta chiar zboară?

Și ursule la fel de surprins, rămâne pe loc și se uită la balonul blănos care acum îi plutește fix în fața botului. Poate să-l apuce pe loc, dar parcă, de mirare, a uitat cum să muște.

„Nu balon, Pete! Toarce, toarce până nu te înghite!”

„Ce crezi că încerc să fac?”

Pisoiul balon se dezumflă brusc și cade pe una dintre labele ursului cu o bufnitură tare, de parcă ar fi greu ca un bolovan. Ursul pare să simtă același lucru, căci scapă un urlet ascuțit și țopăie de durere, ținându-se cu labele din față de piciorul lovit.

„Hai odată, Pete, ce mai aștepti?”

Pisoiul dezumflat sare și el după urs, încercând să-l atingă cu laba, fără să fie strivit din greșeală de mișcările uriașului. Până la urmă se agață de coapsa ursului și începe imediat să toarcă. Ursul se oprește din țopăit, din mormăit, din poftit prânz din fetiță cu garnitură de pisoi și... adoarme. Ioana rămâne cu gura căscată - ce tocmai s-a întâmplat în fața ei?

„Hai s-o ștergem înainte să se trezească matahala.”

„Că bine zici, sper că fata asta o să facă la fel, altfel o să-i ia ursul crenguța aia din mână și-o s-o folosească pe post de scobitoare după ce-o mănâncă.”

„Știi ce? Când am trecut pe lângă ea, mi s-a părut că a înțeles ce i-am zis.”

„Oare are darul?”

Toți cei trei pisici, cel portocaliu, cel negru și cel pătat se uită la fetiță cu ochii măriți de curiozitate.

„Voi... voi... voi puteți vorbi?”, întreabă Ioana cu voce tremurată.

„Oooo, chiar are darul!”

„Gata, aici suntem în siguranță.”
„Poate tu, pentru noi e cam aproape de case.”

Ioanei nu-i vine să creadă, pisicii ăștia se tem mai mult de casele oamenilor decât de fiarele pădurii. De fapt, ce se mai miră, ăștia nu sunt pisici normale, pot să vorbească și să facă lucruri total nepisicești.

„Acolo e casa bunicii și nu vă face nimeni rău, adică nu bunicul și bunica, ei iubesc pisicile, doar Maria Antoaneta să aibă ceva cu voi.”

„Oamenii nu sunt de încredere, măcar ursul nu se preface când vrea să te mănânce.”

„Păi eu? Eu ce sunt, nu aveți încredere nici în mine?”

„Tu ai darul, e altceva...”

Acum, că i-a trecut de tot frica, nu-i mai bate inima de să-i sară din piept și s-a convins că nu visează ciupindu-se tare de obraz, Ioana vrea să înțeleagă tot ce a văzut și are o mie de întrebări.

„Cum adică am darul? Ce dar?”

„Darul de-a ne auzi vorbele. Noi nu vorbim pisicească obișnuită, nici limba voastră, și numai cei care au sângele primilor îmblânzitori de pisici pot să ne înțeleagă.”

„Sângele primilor îmblânzitori de pisici?”

„Unul dintre străbunii tăi a avut magie și ne-a îmblânzit cu ajutorul ei.”

„Magie?”

„Da, magie. Tu o să repeți ca întrebare tot ce-ți spun eu?”

Ioana se rușinează puțin, dar e prea curioasă ca să se oprească din pus întrebări.

„Nu. Da. Poate. Îmi cer scuze, dar trebuie să știu!”

„Foarte, foarte demult, pe vremea când dragonii încă mai zburau printre nori...”

„Dragonii??”, îl întrerupe Ioana din nou pe Pete, „Scuze...”

„Și voi, și noi, ba chiar și antipaticii de urși, aveam magie, însă am folosit-o atât de mult, mai ales voi oamenii, și nu întotdeauna pentru bine, încât s-a stins încet, încet. Acum abia mai ținem în noi o frimătură din magia care era odată în lume și-i păstrăm secretul ca să nu dispară de tot.”

„Adică voi sunteți pisici magice?”, sare în sus Ioana, cu ochii cât cepele.

„Da, iar că poți să ne înțelegi înseamnă că ai și tu un praf de magie în tine.”

„Serios? Și eu sunt magică?”

Ioana strigă și dansează de fericire.

„Ai stricat fata, măi Pete, uite cum face”, șoptește pisicul negru.

„În sfârșit am găsit un om cu care să putem vorbi și a luat-o razna!”

„Terminați cu prostiile, e doar bucurie”, îi ceartă pisoii portocaliu.

„Sigur? Cine se bucură făcând pași dinăștia ciudați în cerc?”

Pisoii nu par la curent cu ultimele dansuri de adolescentă. Ioana se oprește văzându-le fețele nedumerite și le face semn s-o urmeze în curtea bunicii. Și-a făcut deja planul în cap: camera ei e sus la mansardă și bunicii nu urcă decât foarte rar acolo, iar pisicii pot să intre și să iasă pe fereastră, cățărându-se pe cireș, cum face și Maria Antoaneta când are chef să vină în inspecție.

„Să stăm într-o casă de om?”

„Normal, milioane de pisici fac asta și le place la nebunie. Voi știți că nu sunteți pisici sălbatice, nu? Acelea sunt cenușii-maronii și cu dungi închise pe blană...”

„Fată, noi suntem pisici magice, secretul nostru nu e de arătat așa, tam-nesam, la toată lumea!”, îi răspunde țâfnos Pete.

„Mă cheamă Ioana, și-o să vă păstrez secretul, promit. Bunicii mei urcă greu scările, așa că nu vin des la mine în cameră, și oricum scările scârțâie că sunt de lemn și aveți timp să vă ascundeți. Sau e mai bine să fiți mic-dejun pentru animalele pădurii? Pe voi cum vă cheamă?”

Pisoii se uită unul la altul, își fac niște semne cu coada și se aliniază în fața Ioanei.

„Eu sunt Pete”, se prezintă primul, dar Ioana știe deja cum îl cheamă.

„Eu sunt Scorțișoară”, spune cel portocaliu și face o plecăciune caraghioasă.

„Iar eu sunt Tăciune, conducătorul grupului nostru.”

„Ha, Căpitanul Pârț! Nu-l băga în seamă, Ioana, singurul lucru pe care-l conduce e moaca aia de bleg.”

„Pe cine faci tu, bleg, umflatule?”, strigă pisicul negru și sare pe Scorțișoară.

„Haideți cu mine, nu vă mai certați! Nu vă e foame?”

Tăciune și Scorțișoară se opresc din tăvăleală cu urechile ciulite, iar stomacul lui Pete scoate un chiorăit lung în loc de răspuns. Se pare că alergatul prin pădure cu un urs după tine e o activitate ce provoacă o foame teribilă. Ioana le arată copacul pe care trebuie să urce și intră în casă să le deschidă fereastra.

„Oare facem bine să ne luăm după ea?”

„Într-un om tot trebuie să avem încredere, nu o s-o găsim niciodată fără ajutor. Fetița asta era gata să se lupte cu ursul pentru noi, ce dovadă mai bună vrei?”

„Bine, dar nu-i spunem deocamdată adevărul, întâi trebuie să fim siguri că nu ne-ar trăda.”

„Haideți odată”, îi strigă Pete, care o luase deja înainte prin curte, „mor de foame.”

